

FOAIE PAROHIALĂ MAI 2021

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

Rugați-vă!

Rugați-vă! Rugați-vă!

În ultimele sale apariții, Sfânta Fecioară Maria insistă: „**Rugați-vă! Rugați-vă! Rugați-vă!**”.

Este vorba de trei niveluri de profunzime în rugăciune. Să luptăm în fiecare zi pentru a atinge în noi cel mai profund dintre aceste niveluri. Să explorăm întregul nostru potențial de rugăciune, să-l trăim și, în final, să atingem cel mai înalt grad de sfințenie rezervat nouă. Sfânta Fecioară cunoaște gradul de sfințenie și splendoarea frumuseții pe care Tatăl ne-a pregătit-o; Inima Ei Neprihănită este străpunsă de durere în fața alegerilor meschine pe care le facem – din ignoranță, adeseori

– și care ne țin în „clubul începătorilor”.

„**Rugați-vă! Rugați-vă! Rugați-vă!**” Acest îndemn al Mariei este un ecou la „S-a împlinit!”, al lui Isus pe cruce, deoarece, la fel ca și Isus, Maria este iubitoarea plinătății. Ea nu se oprește pe drum, nu se mulțumește cu primul nivel de rugăciune, nici cu al doilea. Ei îi trebuie toate cele trei, îi trebuie doza maximă. Ca mamă, ea vrea să măsoare pentru noi așa cum măsoară pentru Ea; Maria vrea să ne ducă acolo unde nici nu bănuim că putem merge.

De ce nu ezită să tot repete acest: „**Rugați-vă! Rugați-vă! Rugați-vă!**”, în ciuda celor care o critică și consideră că

este repetitivă? Fiindcă ea nu se fixează în anumite limite! „**În rugăciune, veți atinge iubirea perfectă**”. Iată ce vrea Ea pentru noi și ni va precupeți niciun efort, atunci când este vorba de fericirea noastră. **Când vom începe cu adevărat să ne rugăm, nu va mai fi nevoie ca Maria să ne repete!**

În primul grad de rugăciune, am abandonat ateismul sau toropeala spirituală. Credem într-un Dumnezeu care este bun, puternic și suntem fericiți să avem un astfel de Dumnezeu. **Ne rugăm Lui cu bucurie, atunci când apare o problemă, o dificultate, o suferință, sau când avem dorința vie de a obține ceva:** „Doamne, te rog, vindecă-mă! Doamne, împiedică-l pe acest dușman! Doamne, ajută-mă să ies din această situație nenorocită, dă-mi un loc de muncă! Doamne, fă să-mi găsesc sufletul pereche!...”

Cu câtă inimă ne rugăm atunci și cu câtă ardoare! Dacă rugăciune noastră este ascultată, suntem satisfăcuți și se poate întâmpla ca să-l punem pe Dumnezeu puțin deoparte, până când apare următoarea greutate. Dacă nu obținem ceea ce dorim, atunci suntem demoralizați, ne punem mii de întrebări și, uneori, îl abandonăm pe acest Dumnezeu „care nu ascultă”.

În acest întâi nivel de rugăciune, relația mea cu Dumnezeu este unilaterală. Rugăciunea mea este un monolog: eu îi explic cu atenție

lui Dumnezeu ce aștept de la El, arătându-i cât de justificată este dorința mea și cât bine va putea rezulta din ea. Într-un fel, îi cer lui Dumnezeu să-mi servească propriilor planuri! Chiar dacă planul meu nu este cel mai bun din lume (vindecare, reușită la examen etc), el este, totuși, al meu! Eu sunt cel care l-a stabilit, după ceea ce eu cred că este necesar.

Mulți creștini rămân întreaga lor viață la acest nivel: ei se opresc la o rugăciune limitată, o rugăciune de tip monolog și trec pe lângă bucuria imensă pe care o dă schimbul unui adevărat „inimă la inimă”. Ce păcat!

Cum să trecem la al doilea grad de rugăciune?

Al doilea grad de rugăciune ne introduce într-o adevărată legătură cu Dumnezeu și pentru a trece la acest grad trebuie doar să dorim acest lucru! **Dumnezeu ni se oferă, însă depinde de noi ca El să ni se poată dărui, să ni se poată comunica.** Aici, libertatea noastră joacă un rol primordial. Într-adevăr, Dumnezeu operează în noi conform a ceea ce noi decidem să-l lăsăm să facă.

După ce l-am implorat pe Dumnezeu să ne împlinească dorințele (primul nivel), vine o zi în care ne punem această întrebare: „Dar El, Dumnezeu, ce crede despre treaba asta? Totuși, este viu, are o inimă, poate are părerea Sa despre situația asta! Poate are gândirea Sa! Și dacă ea diferă de a mea?”

Rugăciunea, după părerea mea, nu este altceva decât o relație de prietenie, o întâlnire frecventă cu acela de către care ne știm iubiți. Cereți-i ajutorul în nevoie, descărcați-vă năduful înaintea lui și nu uitați de El la bucurie. Vorbiți-i folosind nu formule complicate, ci cuvintele care vă vin din inimă pentru a descrie nevoia voastră.

(Sf. Tereza de Avila)

Tocmai în acest punct, rugăciunea și întreaga noastră viață pot să se răstoarne. Una din două: ori îmi voi deschide inima pentru a asculta dorința lui Dumnezeu asupra situației (și voi ține cont de ea), ori mă voi închide în fața acestei dorințe, de teama că voi fi nemulțumit.

Pentru a trece la următorul nivel este nevoie ca eu să iau o decizie fermă: să-mi așez inima în poziție de ascultare și să fac tot posibilul pentru a capta bătăile inimii lui Dumnezeu.

Isus i-a spus Sfintei Faustina: „*Oh! Dacă sufletele ar vrea să asculte vocea Mea când le vorbesc în adâncul inimii lor, ar ajunge repede pe culmile sfințeniei*”. În tăcerea inimii, voi asculta cu atenție șoaptele lui Isus. Dumnezeu așteaptă acest act de bunăvoință din partea noastră pentru a ni se putea, în sfârșit, comunica nouă, începând cu câte o picătură, cu o delicatețe infinită, în

funcție de doza pe care fiecare dintre noi o poate suporta.

Atunci sufletul descoperă orizonturi nebănuite și poate să alerge pe drumul sfințeniei. **Codul secret pentru această etapă? Însuși Isus ni-l sugerează în Evanghelie: „Tată! ...să se facă voința ta nu a mea!”** (Matei 26, 42). Dacă las să se facă voința lui Dumnezeu în mine, plin de încântare, merg din surpriză în surpriză, fiindcă pot gusta cât de bun este Domnul. **Descopăr cât de bune sunt căile Sale, mai bune decât ale mele, și câtă dreptate am să mă abandonez Lui.** Înainte, asemenea unui orfan care nu se poate bizui decât pe el însuși pentru a reuși, trebuia să țin singur timona bărcii mele în fața furtunilor din această lume. Acum, când îl am pe Tatăl meu, i-am cedat lui timona, iar inima mea se odihnește în pace. El mă uimește cu modul său de a negocia cu vânturile și cu valorile, cu toate elementele lumii; niciodată nu aș fi putut face aceasta singur! E dumnezeiesc! El mă formează și mă învață, mă hrănește din înțelepciunea sa, mă corectează și mă curăță, tăind din mine ce este nefolositor, el remodelează adevărata mea identitate.

Pentru a ajunge aici, este un obstacol care trebuie trecut: teama! Teama de a ceda timona și teama de necunoscut. Teama de „ce vor spune ceilalți”, teama fabricată de imaginație. Cea mai mare teamă este teama de suferință. Diavolului îi este frică de Dumnezeu și vrea să ne transmită virusul său. El ne impune imaginea unui Dumnezeu care ne trimite nenorociri! Adevărul este exact invers: Dumnezeu este izvorul adevăratei fericiri, cea care nu dezamăgește. Dacă-mi este frică de Dumnezeu sau de voia lui Dumnezeu înseamnă că încă port în mine sechelele acestei minciuni. Dacă devin conștient

de această minciună, mă va ajuta să renunț la ea și s-o arunc în cuptorul arzător al Inimii lui Isus. Frica mea dispare de îndată ce minciuna este respinsă. Atunci trec de la frică la „sfânta teama”, această minunată virtute a „fricii sfinte de Dumnezeu”, care se naște din iubire și prin care Duhul Sfânt mă face să mă tem că nu iubesc suficient. Este teama de a răni Iubirea!

Semnul evident al celui de-al doilea nivel de rugăciune este pacea. O pace pe care nimeni nu ne-o poate lua; este darul lui Isus Înviaț: „Pace vouă!”.

Al treilea nivel de rugăciune îl putem dori, însă el depinde doar de inițiativa lui Dumnezeu.

După ce am căutat cu înflăcărare voia lui Dumnezeu și am îmbrățișat-o cu toată inima – Sf. Maximilian Kolbe avea o formulă frumoasă pentru a descrie aceasta: $v=V$ (unire de voințe) – sosește momentul în care suntem maturi pentru harul harurilor: identificarea cu Cristos. „**Așadar, nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine**” (Gal2,20), spunea Sf. Paul. Este vorba, întrucâtva, de o înlocuire! Într-adevăr, cine ajunge aici, arde de o așa iubire pentru Cristos și pentru frații săi, încât Isus îl vizitează misterios și așază în el propria Sa

Inimă. Trăiește viața lui Isus, gândește gândurile Sale, îndură suferințele Sale, se bucură de bucuriile Sale și arde de dorințele Sale divine.

Persoanele care au atins al treilea nivel de rugăciune sunt cele mai fericite din lume, deoarece „ele îl au pe Isus”, atât cât este posibil să-l avem pe pământ, înainte de viziunea beatifică. Aici atingem culmea vieții creștine în care sufletul este purificat de orice egoism, transformat într-o ostie vie, înălțată către Dumnezeu o continuă rugăciune de foc. Aceste persoane atrag mii de suflete la Cristos.

Totuși, cum se face că atât de puțini creștini ating acest al treilea grad? Printre motivele posibile este ignoranța. Astăzi, mass-media expune fățiș, celor mici și celor mari, mijloacele ce duc la moartea sufletului. Aceste trepte pot fi coborâte foarte repede, iar mulțimile de oameni se năpustesc pe ele în jos. Dar cine-l învață pe omul modern că el poate găsi în Creatorul și în Mântuitorul său un izvor nesecat de fericire? Maica Domnului poate face acest lucru! Iar în fața acestor dileme, Sfânta Fecioară Maria, care este o mamă iubitoare, ne transmite tuturor un mesaj de speranță: „Până la urmă, Inima Mea Neprihănită va triumfa!”

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Rugăciunea este o artă care trebuie practicăată „cu insistență”. Isus însuși ne spune: „Bateți! Bateți! Bateți!”. Cu toții suntem capabili de rugăciuni episodice, care se nasc din emoția unui moment; dar Isus ne educă la un alt tip de rugăciune: cea care cunoaște o disciplină, un exercițiu și este asumată ca o regulă de viață. Rugăciunea perseverentă produce o transformare progresivă, ne face puternici în vremuri de necaz, ne oferă harul de a fi susținuți de Cel care ne iubește și ne ocrotește mereu. Să-l descoperim pe Isus în Evanghelii ca învățător al rugăciunii și să învățăm de la El. Astfel vom găsi bucuria și pacea.

(Papa Francisc)